

je procentuelně odstupňována z částek právě zmíněných podle procenta nezpůsobilosti. Je-li nezpůsobilost trvalou, je nárok na důchod ve výši 66²/₃% ročního výdělku (u svobodného pojištěnce činí důchod pouze polovinu) nejdéle do roka po nastavším úraze počínajíc. Jinak platí i zde zcela obdobně to, co při důchodech při přechodné nezpůsobilosti.

Zemře-li pojištěnec následkem úrazu, obdrží pozůstalí pohřebné ve výši šestininy ročního výdělku zesnulého, nejvýše 500 finských marek. Vdova a děti do 17 let mají nárok na důchod; vdovský důchod činí třetinu, sirotčí důchod šestininu (u sirotka oboustranně osiřelého čtvrtinu) ročního výdělku zesnulého; úhrn těchto důchodů nesmí však převýšiti dvě třetiny výdělku zesnulého. Není-li vdovy ani děti, mohou obdržeti důchod rodiče, kteří nejsou způsobilí k práci nebo nezletilí sourozenci. Výše důchodu je pevně stanovena pojišťovací radou a nesmí překročiti poloviny ročního výdělku zesnulého pojištěnce.

Na počátku roku 1933 sestavila finská vláda zvláštní komisi za účelem vypracování nového návrhu zákona o úrazovém pojištění; návrh byl dne 27. října 1933 předložen parlamentu. Při provádění zákona z roku 1925 došlo se k poznání, že počet zaměstnavatelů vzrostl z 21.419 v roce 1925 na 140.992 v roce 1931, naproti tomu počet pojištěnců z 302.400 v roce 1925 na 502.456 v roce 1931. Z toho je zřejmo, že počet pojištěnců se poměrně zmenšil a že pojištění, prováděné organizacemi zaměstnaneckými, neukázalo se dosti pružným a že nebylo možno prováděti náležitou kontrolu. Nový návrh zákona ukládá státu povinnost odškodniti úrazy příhodivší se u t. zv. malých zaměstnavatelů, t. j. u zaměstnavatelů, kteří nezaměstnávají více než nejvýše tři zaměstnance a kteří platí daně jen z určitého výdělku, jestliže tito zaměstnavatelé zaměstnance nepojistili; stát by odškodnil příhodivší se úraz, zároveň by však přidržel zaměstnavatele k náhradě pojistného až do čtyř let zpět i k náhradě dávky do určité výše. Tím by bylo také docíleno zjednodušení v administrativě pojištění a bylo by zaručeno, že zákonná ustanovení budou zachovávána.

Dr. Jindřich.

ČESKOSLOVENSKÁ SPOLEČNOST PRO STUDIUM NÁRODNOSTNÍCH OTÁZEK. Na valném shromáždění 9. března 1934 byla předložena zpráva za uplynulý rok. Jest dobře sledovati, jak společnost soustavně pracuje o jednotlivých otázkách, zvláště o problémech aktuálních a zcela správně úhrnné výsledky hned publikuje. Tak ze sekce právně-politické vyšla iniciativa pro srovnání jazykového zákonodárství, což publikoval jednatel společnosti Dr. Sobota ve známé již knížce, o níž bylo zde referováno (Všehrd, XV., čís. 5, str. 208). Jiné sekce buď své výsledky publikovaly v orgánu společnosti Národnostním obzoru, buď na členských schůzích v přednáškách. Dosavadní sekce pro Slovensko a Podkarpatskou Rus na podkladě změněných stanov se má ustaviti jako odštěpný spolek se sídlem v Bratislavě. Ze zprávy vyplývá vzrůst činnosti společnosti, jejíž činnost je jistě velmi aktuální a bylo by nám nepochybně vítáno, kdyby se stala forem pro debaty o ožehavých problémech národnostních. Ča.

REDAKČNÍ. Redakční rada *pražská* konala schůzi dne 14. III. 1934 v právnické fakultě za předsednictví Dra Karla Nováka. V debatě byly probrány tyto nejdůležitější body: Zákon o reeskontním ústavu, hospodářský parlament, kompetence ministerstva obchodu, pracovní tábory. Příští schůze stanovena na den 11. IV. o 18. hod. — Redakční rada *brněnská* konala schůzi dne 15. března 1934 v místn. fakulty za předsednictví doc. dra Neubauera. Byly probrány tyto nejdůležitější body: Vzata na vědomí redakční sdělení o vrácení autorských korektur a zachování uzávkových termínů. V rámci posudku minulého čísla hovořeno o právě ukončené debatě o valut. přírážkách. Na to probrán obsah příštího čísla. — Redakční rada *bratislavská* konala schůzi dne 13. marca 1934 v semináři stredoeurop. práva za předsednictví Dr. L. Knappka. Príspevky do budúceho čísla. Příští schůzda stanovena na den 10. apríla o pól 19. hod. tamtiež.